

Aspazia Oțel Petrescu

Cu Hristos în celulă

Este liberă preluarea textului, în format electronic sau în variantă tipărită – cărți, ziare, reviste, doar cu menționarea sursei.

www.areopag.ro

© Pentru ediția de față, Editura Areopag

În volumul de față este reprodus textul apărut la Editura Areopag în anul 2011 cu binecuvântarea Înalt Preasfințitului Arhiepiscop Justinian Chira al Episcopiei Maramureșului și Sătmărilor

ISBN: 978-606-8392-05-9

Aspazia Oțel Petrescu

Cu Hristos în celulă

Ediția a doua, revăzută

Volum coordonat de *Danion Vasile*

Editura Meditații

București, 2012

Mi-am zis: „Doamne, sunt într-o situație limită, ce mă fac?”

M-am prăbușit într-o disperare neagră. Neagră, neagră, nu pot să vă spun. Nu vedeam nicio ieșire, într-adevăr. Singura ieșire era probabil aia pe care o prevăzuse directorul închisorii, adjunctul, când m-a dus acolo: că voi bate cu disperare în ușă și voi cere să fiu scoasă la raport, ca să spun tot numai să nu mă țină acolo – ceea ce eu nu puteam să fac. Nu puteam să fac asta, pentru că tot ce suferisem până atunci ar fi fost zadarnic dacă eu cedam în momentul ăla. Nu puteam să cedez, dar nici n-aveam altă variantă... Eram într-adevăr în ceea ce se numește situație limită. Atunci mi-am zis: „Mă arunc cu disperare cu capul în jos și termin cu toată problema.”

Și pe urmă tot eu mi-am zis, probabil că îngerul păzitor mi-a zis: „Hei, hei, te gândești prost.” Că mi-am zis: „Ce tâmpenie la mine, ce îmi garantează mie

înălțimea asta?” O fi ea maximum de trei metri, mai înaltă de trei metri nu poate să fie o cameră. De la trei metri n-ai certitudinea că chiar mori când ajungi jos, mai ales dacă jos n-o fi ciment, o fi pământ moale. N-am certitudinea că o să mor, chiar dacă mă arunc cu putere și în cap. Și atunci este mai rău, că haitele însetate de sânge vin pe mine atunci și va fi mai rău.

– *Dar nu v-ați pus problema că e păcat să vă sinucideți?*

– Nu, eram în disperare, eram în păcat. Foarte mulți preoți mi-au spus: „În ce stare de har ai fost atunci!” Și am spus: „Nu-i adevărat!” Toată lumea știe că, cu cât ești mai disperat și cu cât ești mai fără ajutor, cu atât mai repede te ajută Dumnezeu. Eu eram într-o stare de disperare care mă dusesese la păcat. Prima soluție... Eu în clipa aia uitasem de rugăciune, uitasem tot ce știam. Eram

după vreo opt ani de închisoare, deci aveam deja formată ținuta mea de deținut rugător, intrasem deja în ceea ce numeam noi atmosfera de mistică a suferinței. Îmi însușisem suferința, mi-o însușisem, intrasem în trăirea transcendentală a suferinței. Deși aveam toate lucrurile astea, le uitasem, atât de neagră era disperarea. Eu n-am văzut decât șobolanii urcați pe mine și eu eram în imposibilitatea de a mă apăra de ei, asta era singura mea realitate deci.

– *La asta vă gândeați, nu se suiseră pe dumneavoastră, nu?*

– Nu. Asta simțeam, asta trăiam, nici nu știu dacă mai judecam eu cu mintea mea obișnuită, care nu era nici grozavă, dar nici medie nu era; eram destul de isteată, ca să zic așa. Și atunci am strigat. Efectiv am strigat: „Doamne, nu mă lăsa!” N-am găsit altceva mai bun să spun, cum să spun, mai inteligent, mai

concludent pentru Părintele Veșnic. Pur și simplu, disperarea a urlat din mine cu sinceritate: „Doamne, nu mă lăsa! Tu ești singura mea salvare.”

În disperare am văzut totuși că nu sunt într-o situație limită, că am o ușă – și că ușa aceea este Părintele Veșnic. Nu pot să nu îmi aduc aminte cu lacrimi clipa aceea ce a venit după strigătul meu. A fost, într-adevăr, clipa de har care a venit din îndurarea Părintelui Veșnic, nu din vrednicia mea, n-am avut nicio vrednicie, decât disperarea din mine, atât. Și mi-am auzit vocea, de-aia știu că am strigat efectiv, că mi-am auzit vocea cu o ureche parcă străină, era o voce străină, era strangulată, răgușită, nu era vocea de care eu eram foarte mândră și îngâmfată, de altfel, că aveam o voce plăcută așa de obicei. Și în momentul în care am zis „Doamne, nu mă lăsa...”, în clipa aceea toată realitatea din jurul meu s-a transfigurat. Nu mai era nici lucruri,

nici platformă, nici scări care coborau, nici șobolani. Nu mai era nimic. Era o imensitate albă, era o lumină albă, eu eram cuprinsă de această lumină, eu o simțeam concretă, atât de concretă încât eu o credeam materială. Era ca o lumină concretă, materială, o simțeam, mă simțeam cuprinsă în ea. În viața de toate zilele n-am mai simțit niciodată asemenea trăire, un asemenea sentiment așa. Și nu era o lumină ca de la soare sau ca de la bec. Era o lumină ireală, o lumină... nu știu cum să vă spun. Mi-am dat seama că în viața mea n-am văzut așa ceva. Semăna mai degrabă cu... Știți, iarna când ninge câteodată cu fulgi mari, liniștiți așa. Și dup-aia apare un soare, o scânteie și toată zăpada...

– *Sclipește.*

– Sclipește în mii de scânteioare. Așa era lumina. Era vibratoare. Era o lumină de zăpadă, dar în același timp etonantă,

uimitoare, nu știu cum să vă spun, nu găsesc cuvânt echivalent pentru ca să pot să o descriu cum era. Și eu mă simțeam cuprinsă în ea și eram atât de fericită cum nu pot să vă spun. Simțeam o bucurie imensă, un sentiment așa de puternic. Mi-am zis că, probabil, atunci când iubești foarte tare pe cineva și afli că ești iubit la fel și ai o împlinire în această dăruire, în această afecțiune simți într-adevăr o bucurie cu totul specială, zic eu. Adică e bucuria aceea care și dă, și primește în același timp. O interferare a iubirii, nu știu cum să vă spun. Trăiam lucrul ăsta și îl trăiam atât de intens încât simțeam că, dacă durează mult, eu o să fiu cenușă. Vibram scânteiilor în bucuria asta, în fericirea asta. Și nu știam exact ce e cu mine, nu știam că sunt Oțel Aspazia, adusă acolo. Nu știam nimic din toate astea. Aveam o percepție vagă, dar nu știu cum să vă spun, ca o precunoaștere. Parcă vag

așa, parcă știam că fusesem o problemă și acum nu mai eram, că eram o dilemă și acum nu mai eram. Și eram foarte fericită că ieșisem din ea și că eram prinsă în această luminozitate care era în același timp și iubire, și bucurie, și salvare, și, nu știu cum să vă spun, un sentiment plinar pe care n-am cum să-l definesc.

Puteți să vi-l imaginați dacă puteți așa din slabele cuvinte pe care le-am spus. Și după o lungă bucată de vreme lumina m-a părăsit și am revenit la normal... Șobolanii ăia erau tolăniți toți pe jos, nu mai alergau de colo-colo. Lucarna apărea așa ca un semiochi de lumină, după cum se întuneca acea semilumină îmi dădeam seama că coboară înserarea.

Și ziceam: „Doamne, de-acuma ce faci cu mine?” Dar nu mai aveam nicio frică, eram calmă, eram liniștită, aveam certitudinea, într-adevăr, că pronia cerească nu m-a părăsit și aveam certitudinea

că nu voi fi lăsată, că din toată împrejurarea asta o să ies cu obraz curat, ca să spun așa, pe românește, aveam certitudinea asta. Stăteam foarte liniștită. Aveam însă ca o umbră, ca o reminiscență a acelui sentiment: era în inima mea o căldură, o bucurie, ceva învăluitor, ceva plăcut, ceva matern așa, nu știu cum să vă spun. O siguranță pe care cred că o are copilul atunci când doarme la sânul mamei.

Și seara, într-adevăr, a venit Erji și a deschis ușa și a spus: „Șefa, ce spun eu la tine rămâne între noi pe vecii vecilor. Am fost la Laszlo și i-am spus și a zis că dacă o bate pe ea, dacă o calcă în picioare se va gândi la Antonia și va rezista și nu va recunoaște nimic.” Și eu am spus: „E în regulă.” Pentru că cu puțin înainte de a veni Erji, am auzit răsunând în pereți ERLO. Morse: punct, linie, punct, punct, punct, linie, punct, punct tot bătea. Până la urmă mi-am spus: „Mă,

este Lena.” La început am spus că nu mă caută pe mine. Era Lena Constante, care făcea parte din procesul Pătrășcanu.

Noi, într-adevăr, ne-am purtat foarte frumos cu ea și am ajutat-o foarte mult în împrejurări grele, dar nu ne așteptam la așa recunoștință de la ea – că a spus despre Legiune tot felul de tâmpenii. Comuniștii au lansat lăturile astea, care vor curge încă multe veacuri de acum pe noi, pe noi nu ne ating... Dar că Lena a vorbit despre noi în termenii în care a vorbit – când noi am fost cu ea așa cum am fost –, asta mi s-a părut josnic. Atunci nu știam că va avea atitudinea aia față de noi, dar știam din ce proces este, știam care e concepția ei, idealul ei de viață, știam toate lucrurile astea și asta nu îmi inspira o încredere, așa că n-am răspuns imediat. Am spus: „Nu poate să mă cheme pe mine.” Și până la urmă a început să bată: „El îl cheamă pe Pa”.

Pa eram eu – de la Pazi, indicativul meu. Și atunci am încercat să răspund. Foarte greu mi-a venit. Am bătut cu călcâiul răspunsul și ea tot ștergea, nu înțelegea. Și mi-am dat seama că nu înțelege. Eu spuneam: „Vorbește, sunt în cătușe, nu pot vorbi.” Și până la urmă am bătut mereu, „vorbește, vorbește, vorbește” – fără să mai dau alte explicații, pentru că îmi dădeam seama că ea interceptează: „Sunt in catusi.” Or, asta ce putea să însemne? Ea nu și-a dat seama. În morse nu sunt semnele de ă, de î, de ș, de ț, de toate astea. Și, din cauza asta, într-adevăr, pot să iasă niște lucruri foarte năstrușnice. Vă spun, în paranteză, ceva foarte amuzant. Când am primit „Scrisoarea Tatălui”, noi am primit-o în morse, ca să o învățăm așa și să ne bucurăm de ea. Și de la prima strofă noi am fost foarte nedumerite: „Fiule, Fiule, lungă e calea până la tine, sunt mari și tari.” Ce e aia mari și tari?